

ת"פ 44571/10/13 - מדינת ישראל נגד יונתן וקנין

בית משפט השלום ברחובות

01 מאי 2014

ת"פ 44571-10-13 מדינת ישראל נ' וקנין(עציר)

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל באמצעות עו"ד אביטל פורטנוי
יונתן וקנין (עציר) באמצעות עו"ד קובי אוחנה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

ב"כ הנאשם עו"ד קובי אוחנה

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**חוק העונשין**"), עבירה של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, עבירה של החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין, ועבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

2. לפי המיוחס לנאשם בכתב האישום, ביום 16.10.13, בסמוך לשעה 13:00, התפרץ לבית מגורים ברחוב מרגולין 17 ברחובות (להלן - "**הבית**"), בכוונה לבצע גניבה, בכך שחדר לבית דרך חלון הכניסה האחורית. הנאשם נטל ונשא מהבית כסף מזומן בסכום של 5,000 ₪, תכשיטי זהב ומספר שטרות מסוג אירו (להלן - "**הרכוש**"), השייכים למר בנימין פרנקל ולגב' אירית פרנקל המתגוררים בבית (להלן - "**המתלוננים**"), וזאת ללא הסכמתם וכאשר הנאשם מתכוון לשלול מהמתלוננים את הרכוש דרך קבע. בהמשך לכך הגיעו השוטרים אסף מרזוק ושי דלח למקום והורו לנאשם לעצור. בתגובה החל הנאשם לברוח מהמקום ונמלט לעבר מגרש עפר בסמוך לבית עד אשר השוטרים עצרוהו. הנאשם נמצא מחזיק ברכוש וכן בזוג כפפות ובמברג באורך 26 ס"מ שיכול לשמש ככלי פריצה.

3. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. בכפירתו ציין, כי היה באזור ונתפס מאות מטרים מהבית, כאשר לטענתו הרכוש נמצא בפאוץ' שלא נתפס עליו.

התשתית העובדתית

ראיות התביעה

4. ביום 16.10.13, בסמוך לאחר השעה 13:00, נפרץ בית המגורים של המתלוננים וניטל ממנו הרכוש (ת/4, ו-ת/12 - ת/17).
5. בסמוך לאירוע התקבל במשטרה דיווח ממודיע המתגורר בסמוך לבית, אשר צפה מביתו על האירועים. המודיע שוחח עם מוקד 100 של המשטרה, ולאחר מכן שוחח עם השוטרים שי דלח ואסף מרזוק יחדיו וכן עם השוטר יחיאל דהן.
6. השוטרים דלח ומרזוק ציינו בעדותם, כי קיבלו דיווח ממוקד 100 על הדברים שמסר המודיע (פרוטוקול הדין, בעמ' 17, שורות 17 - 19; ובעמ' 18, שורות 7 - 9). בדו"חות הפעולה של דלח ומרזוק מפורט הדיווח של המודיע למוקד 100 בכותרת "פרטי המקרה", כדלקמן: "טוען כי לא רואה מספר רכב, רואה מיטיבישי (כך במקור - א.פ.) לבנה, טוען כי רואה 3 אנשים, אחד מטייל בין הבתים, ועוד 2 ברכב, טוען כי הוא רואה שהאחד הזה שמטייל, לובש גינס משקפים ופאוצ' בצד ורזה, נמצא ליד בית גדול שבונים" (ת/9 ו-ת/11).
7. בדרכם של השוטרים דלח ומרזוק בניידת לאזור האירוע, שוחח דלח עם המודיע בטלפון, כאשר מרזוק נוהג ברכב ושומע את השיחה בדיבורית. בשיחה זו מסר המודיע כי הוא רואה אדם עם חולצה מכופתרת בצבע כחול, מכנסי גינס ופאוך' עליו (ת/9, בעמ' 2; פרוטוקול הדין, בעמ' 13, שורות 4 - 12; ובעמ' 21, שורות 24 - 29). כאשר הגיעו השוטרים לאזור, חנו ברחוב מקביל והתקדמו למקום ברגל, על מנת לא להבריח את החשודים. דלח ומרזוק זיהו את הרכב שהמודיע דיווח עליו, סימנו לו לעצור, אולם כאשר הרכב הבחין בהם, הוא החל בנסיעה ויצא מהרחוב. לדבריהם של דלח ומרזוק, בשלב זה ראו בחור שתיאורו תואם את התיאור שמסר המודיע. דלח תיאר את החשוד כמי ש"לובש חולצה כחולה ועונה לתיאור שנמסר לי על ידי המודיע" (ת/9, בעמ' 2) ואילו מרזוק תיאר "רזה עם משקפיים עם פאוך' על מותניו חולצה מכופתרת, ג'ינס כחול ונעלי ספורט" (ת/11). לדבריהם החשוד יצא מאזור הבתים וחצה את הכביש בריצה. מרזוק ציין כי הבחור יצא מחצר של בית. מאחר ולהערכתם של דלח ומרזוק החשוד שראו תאם לתיאור של המודיע, רצו אחריו וצעקו לו "עצור משטרה". לטענתם של דלח ומרזוק, אין ספק שהחשוד שמע אותם וידע שמדובר בשוטרים משום שלבשו מדי משטרה. החשוד ברח ורץ מאחורי המתנ"ס וניסה לטפס על גדר. השוטרים תפסו אותו, הפילו אותו מהגדר. החשוד ניסה להתנגד והשתולל והיה צורך לרסן אותו בכוח, לרבות לשים ברך על בטנו על מנת להרגיעו. אחרי שהשתלטו על החשוד, תפסו עליו, מברג, כפפות ופאוך' (פרוטוקול הדין, בעמ' 13, שורות 13 - 31; בעמ' 16; בעמ' 17, שורות 1 - 5; בעמ' 18, שורות 8 - 22; בעמ' 20, שורות 20 - 22; בעמ' 21, שורות 1 - 3; בעמ' 22, שורות 1 - 15; ובעמ' 23, שורות 1 - 25). בהמשך לכך עצרו את החשוד, שהוא הנאשם בתיק דנן (ת/10).
8. גם החוקר יחיאל דהן (להלן - "דהן") תיעד את אירועי יום 16.10.13. לפי המזכר שרשם דהן והוגש לבית המשפט, ביום האירוע שוחח טלפונית עם המודיע שסירב להזדהות וסירב למסור עדות (ת/5). במזכר רשם דהן, כי לדברי המודיע, הוא מתגורר בסמוך למקום ובשעה 13:30 ראה רכב מיצובישי לבן ובו שלושה חשודים. אחד הבחורים שלבש "מכנס ג'ינס וחולצה כחולה משובצת" ירד מהרכב ונכנס לחצרות של שתי דירות ודפק בדלת ובחלון לראות אם יש מישהו בבית ואז סימן לשני החשודים ברכב שאין איש בבית. אותו חשוד נכנס לבית משפחת פרנקל ואז התקשר המודיע לבעל הבית, שהוא שכן שלו, ובמקביל התקשר למשטרה. כאשר השוטרים באו הרכב ברח והחשוד שירד מהרכב, יצא מהחצר של משפחת פרנקל והחל לברוח. השוטרים רדפו אחרי החשוד ותפסו אותו. עוד ציין במזכר החוקר דהן, כי לדברי המודיע "חשוד שהשוטרים תפסו זה אותו חשוד שראה יורד מהרכב ונכנס לבית משפחת פרנקל".

9. לפי דו"ח תפיסה וסימון, מצאו השוטרים, דלח ומרזוק, בפאוך' שנתפס על הנאשם טלפון סלולארי ורכוש, שכלל כסף ותכשיטים. במכנסיו של הנאשם, בכיס הקדמי - ימני מצאו השוטרים כפפות עבודה שחורות. בכיס האחורי ימני מצאו השוטרים שטרות של מטבע אירו. כמו כן מצאו על גופו של הנאשם מברג ושקית אטומה בצבע ירוק שבה נמצא חומר החשוד כסם (ת/8; פרוטוקול הדיון, בעמ' 17, שורות 21 - 29).
10. הרכוש שנתפס הוחזר למתלוננים, לאחר שזיהו אותו כשייך להם (ת/12 - ת/17; פרוטוקול הדיון, בעמ' 25).
11. לפי חוות דעת של רס"מ משה אסרף מהמחלקה לזיהוי פלילי, רחובות, "המברג יכול לשמש, בין היתר, לפתיחתן האלימה של דלתות מבנים וכלי רכב, וכן לשבירתם של מנעולי תליה המותקנים בפתחי מבנים" (ת/3).
12. המשטרה ביקשה צו חדירה למכשיר הסלולרי שנתפס. בית משפט השלום בראשון לציון (כבוד השופטת שרית זמיר), בהחלטתה מיום 17.10.13, נעתרה לבקשה, סימנה ברובריקה, כי החיפוש לא יערך בפני עדים והוסיפה בכתב ידה "בכפוף לקבלת הסכמה בכתב מאת המחזיק" (ת/7).
13. בהמשך להחלטה האמורה, ציין החוקר דהן במזכר, כי השופטת אישרה את צו החדירה בכפוף להסכמת החשוד, אולם החשוד טען בחקירה כי המכשיר אינו שלו. עוד הוסיף, כי חוקר ההונאה אמיר סבג שמבצע את החדירה למכשיר הסלולרי, לא היה מוכן לבצע חדירה "בגלל ההערה הזו של השופטת" (ת/6).
14. בעדותו מסר החוקר דהן, כי למרות שצו החדירה נועד להגיע לשותפיו של הנאשם, הם לא ביצעו את הצו משום שהחוקר המיומן אמר שזה לא חוקי ולא הוציאו כל מידע מהטלפון (פרוטוקול הדיון, בעמ' 11, שורות 26 - 31; ובעמ' 12, שורות 1 - 11).
15. החוקר דהן והחוקר ולדיסלב זרובימסקי ציינו בעדותם, כי לא נערכו בדיקות טביעות אצבעות על הרכוש, על המברג ועל הכפפות, משום שאין צורך בכך כאשר החפצים נתפסו על החשוד הבורח מזירת התפרצות (פרוטוקול הדיון, בעמ' 12, שורות 12 - 23; ובעמ' 25, שורות 20 - 26).
16. הרכב שנמלט מהמקום לא נתפס, וזאת למרות שהשוטר דלח דיווח בקשר על הרכב שנמלט וכן שידר בקשר את מספר לוחית הזיהוי של הרכב (פרוטוקול הדיון, בעמ' 15, שורות 1 - 18).

ראיות ההגנה

17. הנאשם בחר להעיד.
18. בעדותו מסר הנאשם, כי הוא מצוי בחובות מזה זמן והתדרדר מאז מותה של אשתו. לדברי הנאשם, ביום 16.10.13 היה באזכרה של אמו בירושלים ומשם חזר לתל-אביב. באותו יום קבע להיפגש ברחובות עם מישהי בשם אביגיל (פרוטוקול הדיון, בעמ' 27, שורות 22 - 28; ובעמ' 28, שורות 1 - 2). הנאשם סירב למסור במשטרה כל פרט מזהה באשר לאותה אביגיל (ת/1, בעמ' 2). גם בעדותו מסר, כי הוא אינו מוכן למסור את פרטיה על מנת שלא לסבך אותה ומאחר ומדובר באישה דתייה (פרוטוקול הדיון, בעמ' 28, שורות 23 - 28; ובעמ' 29, שורות 1 - 8).
19. הנאשם הוסיף, כי הוא כל הזמן בתנודה בגלל "המצב שלי עם אנשים" וכי נחטף בעבר למשך שבועיים וחצי וכי ניתן לבדוק זאת מול משטרת נהריה. כאשר הגיע לרחובות, עברו כשתיים - שלוש דקות ואז שמע מישהו צועק "הנה הוא" ובלי לחשוב החל לרוץ. לדבריו, בשל מצבו "גם אם אישה צועקת אני ישר רץ". לאחר כחצי דקה צעקו לו "משטרה, עצור" ואז הסתובב וראה שאכן מדובר בשוטר עם מדים והוא נעצר. אחד השוטרים קפץ עליו, כבל אותו

הפילו על הרצפה. לאחר מכן השוטרים עשו עליו חיפוש ולקחו לו כסף מהכיס (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 28, שורות 3 - 8; ובעמ' 29, שורות 26 - 32). הנאשם הכחיש, כי טיפס על גדר וטען שכאשר עצר ליד הגדר, השוטרים קפצו עליו, תקפו אותו, הפילו אותו על הרצפה, שברו לו את המשקפיים ושמם לו רגל על הגב, והכל בלי "שום מריבה" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 30, שורות 11 - 22).

20. כמו כן הכחיש הנאשם, כי השוטרים תפסו עליו פאוץ', מברג, כפפות ומכשיר סלולארי וטען כי היה עליו כסף ישראלי בלבד בסכום של 1,000 ₪. כן ציין, כי ביקש מהשוטרים לבדוק אם המכשיר שלו וביקש גם כי יבצעו בדיקת טביעות אצבע על הפאוץ' ועל הרכוש שנתפס (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 28, שורות 14 - 17).

21. הנאשם הוסיף וציין, כי מסר את גרסתו במשטרה, אולם לאחר שהשוטר חזר על אותן שאלות, סירב לענות (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 28, שורות 9 - 12). לדבריו, מאחר וביקש טיפול רפואי ולא נענה, לקראת סוף החקירה כעס מאוד והיה ממורמר ומטעם זה שתק (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 30, שורות 3 - 20).

22. בתיק נערכה בדיקת השוואת עקבות טביעת נעליים. ההשוואה נערכה בין מעתק טביעת נעל שנלקח מכיסא פלסטיק שנמצא בצמוד למקום הפריצה לבין נעליו של הנאשם. לפי חוות הדעת שערכה רפ"ק שרינה וזנר מיום 25.11.13 "הנעליים שנשלחו לבדיקה לא יכולות היו להותיר את העקבה הנ"ל" (**נ/1**).

גדר המחלוקת

23. כאמור, אין מחלוקת, כי ביום 16.10.13 ביתם של המתלוננים נפרץ ונגנב משם הרכוש, המתואר לעיל.

24. המחלוקת המרכזית בתיק היא האם הנאשם שנתפס על ידי השוטרים דלח ומרזוק באותו יום, בסמוך לביתם של המתלוננים, הוא אכן האדם שפרץ לבית ונגנב משם חפצים.

25. לצד המחלוקת המרכזית בתיק ישנן מספר מחלוקות משנה: האם המידע שמסר המודיע בדבר חשוד אכן תואם את תיאורו של הנאשם; האם הנאשם ברח מהשוטרים ובסופו של דבר נתפס כשעליו פאוץ' עם הרכוש וכסף שנגנב, כפפות וכלי פריצה; מה המשמעות שיש לייחס לשתיקתו החלקית של הנאשם בחקירתו; והאם נפלו בתיק מחדלי חקירה, ואם כן, מה המשמעות שיש לייחס להן.

26. נדון במחלוקות אחת לאחת כסדרן.

דין והכרעה

תיאור החשוד שמסר המודיע וזיהוי הנאשם כחשוד שפרץ לבית המתלוננים

27. המודיע, שהוא עד מהותי ורלבנטי, לא נכלל ברשימת עדי התביעה, לא הובא לעדות וזהותו לא נחשפה. לפי הראיות שהוגשו לבית המשפט, המודיע ביקש שלא להזדהות ולא למסור הודעה, וזאת על אף שמספר הטלפון שלו היה ידוע למשטרה וגם כתובתו המשוערת ידועה למשטרה וניתן להניח כי המשטרה יכולה היתה לאתר, שהרי מדובר בשכן של המתלוננים (**ת/5 ו-ת/9**).

28. מהראיות בתיק עולה, כי המודיע מסר תיאור של האירוע בשיחות טלפוניות עם מספר גורמים במשטרה:

המודיע שוחח עם מוקד 100 של המשטרה, אולם שיחת המודיע עם המוקד לא הוגשה לבית המשפט. על תוכנה של השיחה בין המודיע למוקד ניתן ללמוד רק מכלי שני (ולמעשה מדובר בכלי שלישי לדברים שמסר המודיע), באמצעות דו"חות הפעולה של דלח ומרזוק הכוללים לטענתם פירוט של הדיווח שקיבל המוקד (ת/9, בעמ' 1 ו-ת/11); המודיע שוחח גם עם השוטרים, דלח ומרזוק. על תוכנה של שיחה זו ניתן ללמוד הן מדו"חות הפעולה של דלח ושל מרזוק (ת/9 ו-ת/11) והן מעדותם בבית המשפט; המודיע שוחח גם עם החוקר דהן. על שיחה זו ניתן ללמוד הן מהמזכר של דהן (ת/5) והן מעדותו בבית המשפט.

29. המידע מפיו של המודיע, אשר הוצג בבית המשפט, הן באמצעות דו"חות ומזכרים שרשמו שוטרים, והן מפי עדויות של השוטרים, הוא מידע מכלי שני (ולעיתים אף מכלי שלישי) שהתקבל ללא כל התנגדות של בא כוח הנאשם. בשים לב לכך, המדובר בראיות קבילות.

30. המודיע מסר לגורמים השונים במשטרה תיאור של חשוד שאותו ראה נכנס לביתם של המתלוננים: מדו"חות הפעולה של דלח ומרזוק עולה כי למוקד 100 מסר המודיע כי החשוד "לובש גינס משקפים ופאוץ' בצד ורזה" (ת/9, בעמ' 1); בשיחה של דלח ומרזוק עם המודיע מסר הלה, כי הוא "רואה אדם עם חולצה מכופתרת בצבע כחול, מכנס ג'ינס ופאוץ' עליו" (ת/9, בעמ' 2); ואילו בשיחה של השוטר דהן עם המודיע מסר, כי החשוד לבש "מכנס ג'ינס וחולצה כחולה משובצת" (ת/5) (ההדגשות לא במקור - א.פ.).

31. אין ספק, כי קיימים הבדלים מסוימים בין הדיווחים השונים שהתקבלו מפיו של המודיע. אולם, אין המדובר בסתירות של ממש בין הדיווחים, והפרטים השונים יכולים להשתלב זה בזה. כך למשל, תכונתיה של חולצה עשויות לכלול את כל הרכיבים שתוארו, דהיינו מכופתרת, משובצת וכחולה והעובדה שלא כל הדיווחים כוללים את כל תכונותיה של החולצה אין בה כדי לפגום בתיאור של החשוד. בנוסף, החסרת הפאוץ' בדיווח של דהן אינה סותרת את הדיווחים לפיהם החשוד נושא פאוץ', וזאת משום שהמודיע לא אמר לדהן בצורה מפורשת, כי החשוד אינו נושא פאוץ'. נראה, כי מדובר בהחסרת פרט ותו לא.

32. כאמור, השוטרים דלח ומרזוק ציינו שניהם, הן בדו"חות הפעולה והן בעדותם בבית המשפט, שכאשר הגיע לאזור, זיהו אדם העונה לתיאור שמסר המודיע.

33. דלח תיאר את החשוד כמי ש"לובש חולצה כחולה ועונה לתיאור שנמסר לי על ידי המודיע" (ת/9, בעמ' 2) ואילו מרזוק ציין "הבחננו בחשוד השלישי העונה לתיאור שמסר המודיע רזה עם משקפיים עם פאוץ' על מותניו חולצה מכופתרת, ג'ינס כחול ונעלי ספורט" (ת/11). (ההדגשות אינן במקור - א.פ.).

34. למרות שאין מחלוקת על כך ששני השוטרים הגיעו יחדיו לאזור וראו באותו זמן לערך את החשוד, כל אחד מהם מסר תיאור שונה במקצת מחברו. התיאורים שמסרו השוטרים גם שונים במקצת מהתיאורים השונים שמסר המודיע. אולם, כפי שצינתי כבר למעלה, אין בכך כדי להצביע על סתירות בין התיאורים השונים של החשוד, או על כך שלא היה מדובר באותו אדם, אלא אך על פרטים שונים שנחרתו בזיכרון של כל אחד מהמעורבים בזמן אמת או על מסירה של פרטים שונים במעט בכל דיווח.

35. יפים לענין זה דבריו של המשנה לנשיא (דאז) כבוד השופט ש' ז' חשין לפני שנים הרבה:

"מטיבו של המין האנושי שאין בן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי. אנשים שונים מתרשמים התרשמות שונה מאותה תופעה, ואין שני בני אדם - אפילו הם נביאים - מדברים - או מתנבאים - בסגנון אחד. עד ועד וסגנונו, עד עד לכשרון הבעתו. לא ייפלא, איפוא, שסתירות ואי-דיוק-לשון שכחיים הם לא רק בדברי עדים שונים, אלה בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו..." (ע"פ 100/55 מאיר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ט (תשט"ו))

36. יתר על כן, וזה העיקר, דהן ציין במזכר שערך, כי לדברי המודיע ה"חשוד שהשוטרים תפסו זה אותו חשוד שראה יורד מהרכב ונכנס לבית משפחת פרנקל" (ת/5). יודגש, כי לא נאמר שהמודיע צפה בתפיסת החשוד - שככל הנראה התרחשה במקום שהמודיע לא יכול היה לצפות עליו - אלא אך שהמודיע מסר כי החשוד שהשוטרים תפסו זה אותו חשוד שנכנס לבית המתלוננים. מכאן, שהמודיע ככל הנראה ראה את השוטרים יחד עם הנאשם לאחר התפיסה ובדרך לרכבם.

37. בבחינת המשקל שיש לייחס לדברי המודיע לקחתי בחשבון את הפרטים הבאים: המודיע צפה על בית המתלוננים ומסר מידע למשטרה ב"זמן אמת"; המודיע צפה על החשוד במשך זמן מה, החל מירידתו מהרכב, דרך המעבר שלו בין הבתים, הכניסה שלו לבית המתלוננים, המרדף של השוטרים אחריו ולבסוף ראה את השוטרים עם הנאשם לאחר שתפסוהו; הזיהוי של המודיע הוא זיהוי ספונטאני שנערך זמן קצר ביותר לאחר הפריצה; אמנם, העובדה שהמודיע לא העיד, יש בה כדי להפחית מעט ממשקלה של הראיה. אולם, לא מצאתי שדי בכך, בנסיבות שבהן הוגשו המזכרים כולם וניתן להתרשם מעקביות המידע שמסר, כדי לפגוע באופן ממשי במשקל שיש לייחס לדבריו.

38. לאור כל האמור, לעובדה שהמודיע זיהה את הנאשם, לאחר שהשוטרים תפסוהו, כחשוד שאותו ראה נכנס לבית המתלוננים, יש לייחס משקל של ממש.

הגרסאות לענין תפיסת הנאשם

39. כמפורט לעיל, השוטרים, דלח ומרזוק, מסרו כי לאחר מרדף אחרי הנאשם, תפסו אותו, כאשר מצאו עליו פאוץ', ובו טלפון סלולארי ורכוש, שכלל כסף ותכשיטים. במכנסיו של הנאשם, מצאו השוטרים כפפות עבודה שחורות ומטבע אירו ועל גופו מצאו מברג ושקית אטומה בצבע ירוק שבה נמצא חומר החשוד כסם. השוטרים גם העידו, כי החשוד ניסה להתנגד והשתולל והיה צורך לרסן אותו בכוח, לרבות לשים ברך על בטנו על מנת להרגיעו ולעצור אותו (ת/8; פרוטוקול הדין, בעמ' 17, שורות 21 - 29).

40. הנאשם הכחיש, כי נתפס עם פאוץ', כפפות עבודה, מטבע אירו ומברג וטוען שהיה עליו כסף ישראלי בלבד בסכום של 1,000 ₪. כמו כן העיד, שכאשר עצר ליד הגדר, השוטרים קפצו עליו, תקפו אותו, הפילו אותו על הרצפה, שברו לו את המשקפיים ושמו לו רגל על הגב, והכל בלי "שום מריבה" (פרוטוקול הדין, בעמ' 28, שורות 14 - 17; ובעמ' 30, שורות 11 - 22).

41. בהכרעה בין גרסת השוטרים לבין גרסת הנאשם, התרשמתי מעקביות גרסתם של שני השוטרים והגיונם ומהעדר ההגיון שבגרסת הנאשם. בנוסף, לקחתי בחשבון את הראיות הנוספות בתיק המצטרפות כולן יחד לפאזל ראייתי אחד: המודיע מסר כי ראה חשוד עם פאוץ' עליו שנכנס לבית המתלוננים; המודיע מסר, כי החשוד שראה נכנס לבית המתלוננים הוא החשוד שהשוטרים תפסו; הנאשם סירב למסור במשטרה מיהי אותה בחורה, שלכאורה הגיע לפגוש אותה ברחובות. גם בבית המשפט, ולמרות שאותה בחורה היתה יכולה לנסות ולספק לנאשם אליבי, הוא סירב למסור את פרטיה.

42. לאור האמור, מצאתי כי יש להעדיף את גרסת השוטרים שלפיה רק לאחר מרדף ושימוש בכוח עלה בידיהם לתפוס את הנאשם בסמוך לבית המתלוננים, וכי תפסוהו כאשר עליו נמצא פאוץ' ובו רכוש וכסף שנגנב מבית המתלוננים זמן קצר קודם לכן.

43. תפיסת הנאשם עם רכוש וכסף שנגנב מבית המתלוננים בסמוך לבית זמן קצר אחרי הפריצה, מקימה את

'החזקה התכופה'. על כך נאמר:

"הכלל בדבר 'החזקה התכופה' אינו אלא אחת מהחזקות שבעובדה. על פי ההיגיון וניסיון החיים, ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב, זמן לא רב לאחר הגניבה, בחזקתו של פלוני על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה. הקשר בין מחזיק הסחורה הגנובה לבין מעשה הגניבה הינו בגדר הנחה בלבד. הנאשם רשאי להביא ראיות שתהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידיו, או שיהיה בהן כדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותה בידיו. בסופו של עניין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות כולן, אפילו הסברו של הנאשם לא נמצא מהימן, ובהתחשב בכלל נסיבות המקרה עליו לקבוע, אם יש בחזקה כאמור כדי לבסס מסקנה במידת הוודאות הנדרשתת במשפט פלילי להרשעתו של הנאשם" (ע"פ 480/88 פרץ נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 397, בעמ' 399 - 400; ראו גם: ע"פ 5092/92 רחמים נ' מדינת ישראל (6.5.93); ע"פ 5492/11 אלרחמן נ' מדינת ישראל (5.8.12)).

44. הנאשם הכחיש כי הרכוש נתפס עליו וממילא לא נתן כל הסבר להימצאות הרכוש הגנוב בידיו. מכאן שלא סתר את ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידיו ולא סתר את 'החזקה התכופה'.

שתיקת הנאשם בחקירתו

45. הנאשם שתק במהלך חלק נכבד מחקירתו הראשונה במשטרה (ת/1, שורות 29 - 36 ושורות 45 - 95) וכן במהלך חלק מחקירתו השניה במשטרה (ת/2, שורות 28 - 32).

46. התביעה טענה בסיכומיה, כי שתיקתו של הנאשם היא סלקטיבית וכי למעשה אינו עונה לשאלות שעשויות לסבך אותו. לטענת התביעה, יש לייחס לשתיקתו משקל רב והיא מהווה חיזוק לראיות התביעה (סיכומי התביעה, בעמ' 35 - 36).

47. הנאשם טען, כאמור, כי מסר את גרסתו במשטרה, אולם לאחר שהשוטר חזר על אותן שאלות, סירב לענות. כן הוסיף, כי ביקש טיפול רפואי ולא נענה ומטעם זה כעס מאוד על החוקרים וסירב להמשיך לשתף פעולה בחקירה (פרוטוקול הדיון, בעמ' 30, שורות 3 - 20).

48. אכן, שתיקה של נאשם בחקירתו יכולה לשמש כחיזוק לראיות התביעה. אולם, בבואו לבחון התנהגותו של הנאשם, מפעיל בית המשפט את הגיונו ואת ניסיון החיים ונותן דעתו להסברים ולטענות המושמעים לפניו (ע"פ 663/81 חורי נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 85; ע"פ 9439/06 איפרגן נ' מדינת ישראל (10.4.08); ע"פ 2996/09 פלוני נ' מדינת ישראל (11.5.11); ע"פ 8279/11 טל מור נ' מדינת ישראל (1.7.13)).

49. במקרה הנדון, לא מצאתי מקום לייחס משקל רב לשתיקתו החלקית של הנאשם בחקירה. הנאשם מסר גרסה במשטרה, וגם אם מדובר בגרסה חלקית, היא כללה מידע מהותי בסוגיות העיקריות שבמחלוקת. הוא מסר תחילה את גרסתו ורק לאחר מכן שתק. יתר על כן, שתיקתו של הנאשם בחלק מחקירתו נוגעת לשאלות שהתשובות עליהן עשויות היו אולי דווקא להועיל לו אילו סיפקן. אולם, כפי שכבר ציינתי, הבחירה של הנאשם שלא לספק גרסה לטובתו, כבר סיפקה את ה"אין" בתיק זה, ואין בה כדי לספק "יש" נוסף בדמות חיזוק לראיות התביעה. יתר על כן, אין מחלוקת בתיק, כי נעשה שימוש בכוח בעת מעצרו של הנאשם, אם כי ככל הנראה מדובר היה בכוח סביר נוכח התנגדותו של הנאשם למעצר. מוכנה אני לקבל, כי הנאשם היה זקוק לבדיקה רפואית וכי מטעם זה שיתוף הפעולה שלו עם המשטרה היה חלקי בלבד בעת החקירה. מכאן, שלא מצאתי לנכון לראות בשתיקתו החלקית של הנאשם חיזוק לראיות התביעה. אולם, אין בכך רבותא, כפי שעוד יפורט להלן.

50. הנאשם טען לקיומם של מספר מחדלי חקירה בתיק: לא נערכה בדיקה של הטלפון הסלולארי, שלכאורה נתפס עליו; לא נבדקו טביעות אצבע על הרכוש שנתפס; לא נערכה בדיקה לאיתור כלי הרכב שברח מהזירה; גם לא נערכה בדיקה לאתר אם טביעת הנעל שייכת למי מבני הבית (**סיכומי ההגנה**, בעמ' 39, שורות 20 - 29; ובעמ' 40, שורות 4 - 30).
51. התביעה טענה, שגם בהתחשב במחדלי חקירה, המבחן הוא לקיומה של תשתית ראייתית מספקת להרשעה, וכזו קיימת בתיק הנדון. כן יש לבחון אם קופחה הגנת הנאשם כתוצאה מאי ביצוען של פעולות חקירה (**סיכומי התביעה**, בעמ' 39, שורות 1 - 10).
52. אכן, יש ממש בדבריו של הנאשם באשר לקיומם של מחדלי חקירה.
53. בעיקר, אבקש להדגיש את המחדל שבאי ביצוע צו החדירה למכשיר הסלולרי שנתפס. כאמור, המשטרה סברה כי יש רלבנטיות לבדיקת מכשיר הטלפון הסלולרי שנתפס, כפי שניתן ללמוד מפנייתה לבית המשפט בבקשה לקבלת צו לחדירה למכשיר. החלטת המשטרה שלא לבצע את צו החדירה בשל הערת כבוד השופטת שרית זמיר "בכפוף לקבלת הסכמה בכתב מאת המחזיק" (**ת/7**), היא תמוהה בעיני וזאת בלשון המעטה. אם טוענים שוטרים, כי המכשיר נתפס על החשוד והוא מצדו נתן הסכמתו לבדיקה, כיצד ניתן בה בעת לטעון שבשל טענתו של החשוד, כי המכשיר לא שייך לו, אין מבצעים צו שנתן בית המשפט. המדובר בטענות סותרות שאינן יכולות לדור בכפיפה אחת. מכל מקום, אם וכלל שהיו למשטרה ספקות באשר לחוקיות ביצוע הצו בנתונים הקיימים, ניתן היה לשוב ולפנות לבית המשפט ולבקש להבהיר את הצו שניתן, אולם המשטרה לא עשתה כן.
54. יתר על כן, כאשר נאשם טוען, כי רכוש שעשוי להיות מפליל, אינו שלו, מן הראוי כי המשטרה תערוך בדיקות שעשויות לאשר או להפריך את מעורבותו של הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כמו למשל בדיקות DNA, בדיקת טביעות אצבע וכן השוואה של טביעת נעל לנעליים של בני הבית.
55. גם לא הוגשו לבית המשפט ראיות המפרטות את פעולות החקירה שערכה המשטרה לאיתור הרכב שנמלט מהמקום וחזקה שהיה למשטרה ענין במציאת השותפים לעבירה.
56. מצאתי, אפוא, כי קיימים מחדלי חקירה משמעותיים בתיק הנדון. אולם, אין די בקיומם של מחדלי חקירה, על מנת להביא לזיכוי של הנאשם. כבר נפסק כי:
- "כידוע, מחדלי חקירה אינם מובילים בכל מקרה לזיכוי של נאשם... כאשר נטענת מפיו של נאשם טענה בדבר מחדלים מעין אלה, מוטל על בית-המשפט לשאול את עצמו אם המחדלים הם כה חמורים ויורדים לשורשו של עניין, עד כי קם חשש שהנאשם יתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו, והגנתו תימצא חסרה ומקופחת... משקלו והשפעתו של המחדל החקירתי נבחנים לא רק בהתייחס למחדל החקירתי כשהוא לעצמו, אלא תוך שקלולו לאור מכלול הראיות שהונחו בפני בית-המשפט" (ע"פ 557/06 **עלאק נ' מדינת ישראל** (11.4.2007), בפסקה 29; וראו גם: ע"פ 2331/08 **קסטרו נ' מדינת ישראל** (20.4.09); ע"פ 2404/09 **אלחמידי נ' מדינת ישראל** (1.9.2009); ע"פ 875/12 **ראיש אבו טהה נ' מדינת ישראל** (7.1.13)).
57. בהחלטה שלא להורות על זיכוי של הנאשם, למרות מחדלי החקירה בתיק, לקחתי בחשבון את העובדה, כי הנאשם יכול היה לבקש מבית המשפט להורות על בדיקת המכשיר הסלולארי, ובדיקות נוספות שאליהן התייחס, גם

לאחר הגשת כתב האישום. הנאשם לא ביקש לערוך בדיקות מטעמו ולא ביקש כי בית המשפט יורה למדינה לבצע את אותן בדיקות.

58. כאשר יש באפשרותו של נאשם לבצע בדיקות מסוימות אולם הוא בוחר שלא לבצען (או שלא לבקש מבית המשפט כי יורה על ביצוען), לא ניתן לומר כי קופחה הגנתו, גם אם רשויות החקירה יכולות היו לבצע את אותן בדיקות במהלך החקירה.

59. מאחר וכבר קבעתי, כי יש בראיות, כדי להצביע על מעורבותו של הנאשם בפריצה, וכי הרכוש שנתפס עליו מקים את 'החזקה התכופה', אין די במחדלי החקירה בתיק - שניתן היה להביא לתיקונם בבדיקות מטעם הנאשם - כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

סוף דבר

60. כאמור, בתיק לא היתה מחלוקת כי בית המתלוננים נפרץ ונגנב ממנו הרכוש, שפורט למעלה.

61. השתכנעתי מעבר לספק סביר, כי הנאשם הוא החשוד שנראה נכנס לבית המתלוננים וכי השוטרים תפסו את הנאשם, כאשר עליו נמצא פאוץ' עם הרכוש שנגנב מבית המתלוננים, וזאת בסמוך לבית ובתוכף למועד הפריצה. בנסיבות אלו, אין באי ההתאמה של טביעת הנעל כדי להפריך את הראיות המקשרות את הנאשם לאירוע, וייתכן כי מדובר בטביעת נעל של אדם שכלל אינו קשור לאירוע.

62. כאשר בוחנים את הראיות כולן יחדיו, ולאור הכלל בדבר 'החזקה התכופה', המסקנה המתבקשת היא שהנאשם פרץ לבית המתלוננים ונגנב ממנו את הרכוש.

63. לאור האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין ובעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

64. כאמור, לבית המשפט הוגשה חוות דעת שלפיה "המברג יכול לשמש, בין היתר, לפתיחתן האלימה של דלתות מבנים וכלי רכב, וכן לשבירתם של מנעולי תליה המותקנים בפתחי מבנים" (ת/3). הנאשם לא נתן כל הסבר בדבר השימוש שעשה עם המברג ומכאן שלא סתר את החזקה.

65. לאור האמור, יש להרשיע את הנאשם גם בעבירה של החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין.

66. משהוכח כי הנאשם ניסה להימלט מהשוטרים וכן התנגד למעצרו, אני מרשיעה את הנאשם גם בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

זכות ערעור כחוק.

**ניתנה והודעה היום א' אייר
תשע"ד, 01/05/2014 במעמד
הנוכחים.**

אפרת פינק, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 27.5.14 בשעה 08:30.

הנאשם יובא לדין באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום א' אייר תשע"ד, 01/05/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק, שופטת

קלדנית: איילת סוסן

הוקלד על ידי איילת סוסן